

9. Královská cesta

O dvě hodiny později už sedíme v sedle. Vyjíždíme po úbočích kopců stále výš. Zpevněné cesty mezi ohradami a pastvinami leží za námi. A ti náhradní koně! Tucet islandských koní běží vedle nás. Nevýslovně mě fascinují. Před vnitřním zrakem mi probleskne vzpomínka na Káriho siluetu na horském hřebeni uprostřed jeho stáda volně pobíhajících koní. Cítím nevýslovnou touhu se s ním opět shledat, vyjet si, mluvit s ním, vynadat mu, křičet na něj, nechat ho jeho osudu, rychle se k němu vrátit a políbit ho. Všechno najednou, nebo postupně. O pořadí rozhodnu spontánně – až ho konečně budu mít před sebou. A hlavně, jak doufám, nezraněného a celého.

Povzdechnu si. Ale teď, když jsme konečně na cestě, mám přinejmenším dojem, že se k němu blížíme – s každým krokem mé neúnavné klisny.

Míříme na sever, to mi dává sílu. *Ljósadís* mi dává sílu. Mám pocit, že vyzaruje sebedůvěru. A chci na ni působit stejně.

Oproti tomu Amy zase přepnula ze živelného jásotu do stavu smrtící zasmušilosti. Thorben ji udržuje v nejistotě. Napsal jí, že

neví, jestli má smysl, aby to spolu ještě zkusili. Ještě včera Amy přemýšlela o tomtéž, teď ale zase všechno zpochybňuje – a navíc sebe samu a svůj zdravý rozum.

Vítej v klubu. To znám až moc dobře. Moje nálady se v podstatě mění stejně často jako ty tvoje.

Opravdu bych jí chtěla pomoci. „Můžu pro tebe něco udělat?“ zeptám se tiše.

Zavrtí hlavou a upřeně civí do prázdna.

Jestli si nedám pozor, stáhne mě to co nevidět taky. Potřebuju změnu, nějaké rozptýlení.

„Nezlob se,“ zamumlám a navedu *Ljósadís* vedle *Theres*. Tady nemusíme dávat pozor na cestu.

„Je to tu krásný, vid?“ Nadšeně se na mě podívá.

Přikývnu a nechám svůj pohled klouzat po nekonečných dálavách. Island.

Tak či onak jsem na tomhle ohnivém ostrově ztratila srdce.

Vítr před sebou žene mračna. Bouřlivě mi cuchá vlasy a pak mě zase jemně hladí po obličejí. A připomíná mi jiný dotek. *Brzy rozkvetou lupiny. Jsou stejně modré jako tvoje vlasy.*

Ty věty jsou prostě tady. Samy od sebe mi probleskly hlavou. A už se mi zase všechno v žaludku stahuje. Jediná neovladatelná hromada motýlů. Fakt nejsem lepší než Amy. Ani náhodou.

„Všechno oukej?“ zeptá se znepokojeně *Theres*.